

## Arrest

nr. 233 939 van 12 maart 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BYTTEBIER  
Rijselestraat 26A  
8210 LOPPEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat M. BYTTEBIER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, dient op 16 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum, nadat hij op 19 december 2019 als illegaal werd aangetroffen door de politie en op dezelfde dag werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge.

1.2. Op 4 februari 2020 wordt verzoeker gehoord via videoconferentie door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk Badini-Nederlands en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 13 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U ben een Iraaks staatsburger van Koerdische origine. U werd geboren en groeide op in het dorp Denach in de provincie Dohuk, dichtbij de grens met Turkije. U woonde daar samen met uw vader (tot zijn overlijden 7 jaar geleden), moeder en zes broers en vier zussen. U ging naar school in Amedi tot 2015. Daarna werkte u hoofdzakelijk in de winkel van uw familie.*

*Uw dorp ligt in een regio gecontroleerd door de Koerdische Arbeiderspartij (PKK). Uw familie steunde reeds lang de PKK. Uw familie had een minimarkt in het dorp waar de PKK strijders vaak basisproducten kwamen kopen. Na het overlijden van uw vader begon u zelf meer actief te worden in het ondersteunen van de PKK omdat u sympathie had voor hun zaak. Naast het verkopen van producten uit uw winkel aan de PKK, wat uw broers ook deden, bestelde u ook producten voor hen die u niet in stock had. U liet die producten dan via vrienden aan de PKK leveren. Ongeveer 5 jaar geleden werd uw familie gewaarschuwd door de Koerdische Democratische Partij (KDP). Uw oom, die bij de peshmerga van de KDP werkt, bracht jullie de boodschap dat de veiligheidsdiensten van de KDP wilden dat jullie stopten met het ondersteunen van de PKK. Uw dorp werd vaak getroffen door luchtaanvallen van Turkse gevechtsvliegtuigen in het kader van de strijd van het Turkse leger tegen de PKK. Bij deze bombardementen vielen af en toe burgerslachtoffers.*

*Ongeveer 4 jaar geleden, in de zomer van 2016, vertrokken alle bewoners uit het dorp omwille van de aanhoudende bombardementen. Uw familie verhuisde toen naar het stadje Deraluk, ongeveer 10 of 15 minuten met de auto van Denach, waar jullie een pitazaak begonnen. U en uw broers werkten er ook als arbeiders om bij te dragen aan het inkomen van de familie. In Deraluk bleef u ook de PKK helpen. De PKK strijders kwamen 's nachts – in Deraluk konden ze niet openlijk opereren – naar jullie zaak om brood te halen. U bleef ook verder telefonische bestellingen regelen voor de PKK, die u door vrienden liet leveren. Ongeveer zeven of zes maanden voor uw vertrek werd een koerier opgepakt door de veiligheidsdiensten, waarbij hij uw naam zou hebben genoemd. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek kreeg u een dreigtelefoon van een medewerker van de veiligheidsdiensten van de KDP. U moest stoppen met uw hulp aan de PKK, zoniet zou u ontvoerd of vermoord worden. In de daarop volgende periode, tot een maand voor uw vertrek, kreeg u nog twee dergelijke dreigtelefoons. U besloot om uit het land te vertrekken.*

*Ongeveer één jaar en acht maanden geleden vertrok u uit Irak en reisde u via Turkije naar Europa. U verbleef enige tijd in Bulgarije, waarna u verder reisde naar West-Europa. Op 19/12/2019 werd u opgepakt door de politie. Op 16 januari 2020 diende u vanuit het gesloten Centrum voor Illegalen in Brugge een verzoek om internationale bescherming in.*

*Na uw vertrek uit het land zou u hebben vernomen dat er een arrestatiebevel tegen u zou zijn uitgevaardigd door de Koerdische autoriteiten van de KDP.*

*Ter staving van uw verzoek legde u een kopie voor van uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en foto's en uittreksels van sociale media over de algemene veiligheidssituatie in uw dorp en omliggende dorpen.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U vreest dat u in Irak zult worden ontvoerd of vermoord door medewerkers van de veiligheidsdiensten van de KDP omdat u als winkelier actief steun verleende aan rebellen van de PKK. Voorts verklaart u dat u uw regio van herkomst hebt verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie. Bij luchtaanvallen van het Turkse leger tegen de PKK zouden er de afgelopen jaren geregeld burgerslachtoffer zijn gevallen.*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over vervolging door de KDP omdat u steun zou hebben verleend aan de PKK.

Ten eerste legde u vage en inconsistente verklaringen af over sinds wanneer uw familie en ook uzelf de PKK strijders steunde. Toen u werd gevraagd hoe lang uw familie de PKK al hielp, zei u dat ze dit 'altijd' deden. U zei in dit verband: "Het kan zijn dat ze er al tien jaar of langer mee bezig zijn." U gaf spontaan aan dat u hier zelf 'sinds vier of vijf jaar geleden' mee begonnen zou zijn (CGVS, p. 11). Toen u even later werd gevraagd om zo concreet mogelijk aan te geven wanneer u de PKK zelf was beginnen helpen, zei u plots dat u hier 'zes of zeven' jaar geleden mee begonnen was, én verbond u dit met het overlijden van uw vader. Vanaf dan zou u hen beginnen helpen zijn telkens u tijd had (CGVS, p. 12). Dit komt natuurlijk niet overeen met uw eerdere verklaringen terzake. Het feit dat u dermate vage en inconsistente verklaringen aflegde over uw beweerde hulp aan de PKK roept reeds twijfel op over de waarachtigheid van uw verklaringen.

Ten tweede legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u en uw familie voor het eerst waarschuwingen zouden hebben ontvangen om te stoppen met jullie steun aan de PKK. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat de Koerdische overheid op een bepaald moment op de hoogte kwam van het feit dat PKK strijders naar uw winkel kwamen om boodschappen te doen en kreeg u een verbod opgelegd om nog goederen aan hen te verkopen. In dit verband verklaarde u vervolgens: "Uiteindelijk, ongeveer 3 maanden later, verhuisden we naar Deraluk waar ik een pitazaak opende." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Uit deze verklaringen blijkt ontegensprekelijk dat u ongeveer drie maand voor uw verhuis naar Deraluk werd gewaarschuwd door de Koerdische overheid om te stoppen met uw steun aan de PKK. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen dat jullie vijf jaar terug, i.e. ongeveer één jaar voor jullie vertrek naar Deraluk, gewaarschuwd werden door de Koerdische autoriteiten en jullie te horen kregen dat jullie de PKK niet meer mochten helpen (CGVS, p. 15-16). Deze twee versies van uw verhaal zijn moeilijk verenigbaar. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u niet zeker was van de tijdslijnen en dat u geen goed geheugen hebt (CGVS, p. 22). Deze uitleg biedt geen afdoende verschooning. Deze gebeurtenis betreft immers geen detail. Het gaat over het eerste moment waarop jullie door de Koerdische autoriteiten werden gewaarschuwd om op te houden met het steunen van de PKK. Hoewel nog zou kunnen worden begrepen dat u hier geen exacte datum op kunt plakken, meent het CGVS dat uw verklaringen over dit moment dermate uiteenlopend zijn – drie maand voor uw vertrek naar Deraluk versus ongeveer één jaar voor uw vertrek – dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt ernstig wordt ondermijnd.

Ten derde legde u bijzonder vage alsook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u opnieuw problemen kreeg met de Koerdische autoriteiten na jullie verhuis naar de stad Deraluk. U verklaarde dat u vier jaar geleden, volgens uw verklaringen ongeveer in de zomer van 2016, van Denach naar Deraluk verhuisde (CGVS, p. 4, 8). U zou ongeveer twee à twee-en-een-half jaar in Deraluk hebben gewoond voor u uit het land vertrok (CGVS, p. 8). Ongeveer zeven of zes maanden voor uw vertrek werd een koerier opgepakt door de veiligheidsdiensten, waarbij hij uw naam zou hebben genoemd (CGVS, p. 20). Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit het land zou u een eerste van in totaal drie dreig telefoons hebben ontvangen (CGVS, p. 18-20). Uit deze verklaringen blijkt dus dat u een geruime periode – gaande van meer dan anderhalf tot meer dan twee jaar – in Deraluk zou hebben gewoond vooraleer u opnieuw problemen zou hebben gekregen met de Koerdische autoriteiten. Wanneer u echter uitdrukkelijk werd gevraagd hoe lang u in Deraluk woonde vooraleer de problemen daar begonnen, antwoordde u: "Ik weet het niet meer goed. Ik zat daar ongeveer één jaar misschien." (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat u na ongeveer één jaar problemen kreeg in Deraluk komt uiteraard niet overeen met het tijds kader dat u van uw verblijf in Deraluk had geschetst: noch indien wordt gekeken naar het moment dat uw koerier zou zijn bestraft, noch met het moment dat u de eerste dreig telefoon zou hebben ontvangen. Daarenboven vertelde u ten aanzien van de DVZ nog een ander verhaal over het begin van uw problemen in Deraluk. U zei in dit verband: "De PKK strijders kenden mij zeer goed en zij kwamen zelfs tot naar Deraluk om brood en dergelijke te kopen bij mij. Opnieuw werd ik door de Koerdische overheid onder druk gezet en uiteindelijk bedreigd met zware gevolgen. Dit gebeurde **enkele dagen** na onze verhuis naar Deraluk dat ze te weten kwamen dat ik dat deed." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze uitspraak ten aanzien van de DVZ, dat u reeds enkele dagen na uw verhuis naar Deraluk in problemen kwam omdat de Koerdische autoriteiten wisten wat u deed, valt op geen enkele wijze te verenigen met uw verklaringen voor het CGVS. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Ook dient erop gewezen te worden dat u na uw aanhouding in België op 19/12/2019 aan de politie verklaarde (zie Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling pt. 3) dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omdat uw broer door terroristen was gevangen genomen. In het kader van uw latere gehoren bij de DVZ en het CGVS afgenomen in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u hiervan nooit melding gemaakt. De vaststelling dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid als ook uw algehele oprechtheid.

Verder kan niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat u pas op 16/01/2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende nadat u door de politie op 19/12/2019 als illegaal werd aangetroffen waarbij u overgebracht werd naar Centrum voor illegalen te Brugge. Uw handelswijze - het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin u uw verzoek indiende – valt niet te rijmen met een daadwerkelijke en urgente vrees voor vervolging.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u heel vage verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Irak. Toen u gevraagd werd wanneer u uit Irak was vertrokken, zei u dat u geen data kent, maar dat u een jaar en acht maanden geleden was vertrokken. Toen u werd gevraagd in welk jaar en welke maand u was vertrokken, zei u dat het toen 'goed weer was', 'in de zomer misschien'. Toen u werd gevraagd of dit in 2018 was, gaf u geen antwoord en zei u dat het een jaar en negen maanden geleden was. Nogmaals gevraagd in welke maand van het jaar u uit Irak was vertrokken, antwoordde u dat u het niet wist en dat het 'eind de winter, begin de lente' was. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u in de zomer was vertrokken, zei u dat u had bedoeld dat u in de zomer (van 2016) van Denach naar Deraluk was vertrokken, maar dat de winter gedaan was toen u vanuit Deraluk naar Europa vertrok (CGVS, p. 8-9). Deze uitleg volstaat niet. U werd immers uitdrukkelijk gevraagd wanneer u uit Irak was vertrokken, waarna u zei 'in de zomer misschien'. Daarenboven verklaarde u ten aanzien van de DVZ eveneens dat u 'ongeveer in de zomer' vertrok (DVZ verklaring, nr. 10). Gezien u tot uw 19 jaar naar school bent gegaan, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige notie hebt van tijd(sindicaties) en dat u dus concretere en consistente antwoorden zou kunnen geven op deze vragen. Uw verklaring dat u lang onderweg bent geweest naar Europa is dan ook geen verschooning hiervoor (CGVS, p. 9). Deze vaststellingen vormen nogmaals een bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet, kunt aantonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Iraq\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet

gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20190312.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_irak\\_de\\_veiligheidssituatie\\_in\\_de\\_kar\\_2019\\_1120.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_2019_1120.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo\\_coi\\_report\\_iraq\\_internal\\_mobility.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat betreft uw verklaringen dat u afkomstig bent uit het dorp Denach in de grensregio met Turkije en dat in deze regio luchtaanvallen worden uitgevoerd door Turkije tegen de PKK, waarbij geregeld burgerslachtoffers vallen, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit het dorp Denach.

*Op basis van uw verklaringen, op basis van de stukken die u aanbrengt en op basis van bovenvermelde landeninformatie acht het CGVS het aannemelijk dat uw geboortedorp in de afgelopen jaren mogelijk herhaaldelijk werd gebombardeerd door Turkse gevechtsvliegtuigen in het kader van de strijd tegen de PKK en dat hierbij burgerslachtoffers vielen.*

*Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u en uw familie reeds vier jaar geleden, ongeveer in de zomer van 2016, naar het stadje Deraluk verhuisden. U zou daar meerdere jaren hebben verbleven voor uw vertrek uit het land (CGVS, p. 4, 8). Uit uw verklaringen blijkt dat jullie zich hier duurzaam konden vestigen. Zo huurde uw familie een huis in Deraluk en begonnen u en uw broers een eigen zaak, een pitarestaurant. U en uw broers werkten er ook als arbeiders om bij te dragen aan het inkomen van de familie. Uw hele familie – uw moeder, zes broers en drie zussen – verblijft op dit moment in Deraluk. Uw familie baat nog steeds de zaak uit (CGVS, p. 5, 9-10). Wat betreft de algemene situatie in Deraluk verklaarde u uitdrukkelijk dat deze ‘veel veiliger’ is dan in Denach (CGVS, p. 10). Omwille van het opzetten van checkpoints door de KDP zijn er volgens uw verklaringen ook geen PKK strijders actief in de regio van Deraluk (CGVS, p. 21-22).*

*Uit de stukken die u voorlegde, die volgens uw verklaringen gaan over de luchtaanvallen en burgerslachtoffers in uw dorp Denach en in andere grensdorpen (CGVS, p. 4, 10-11), en uit voormelde rapporten waarover het CGVS beschikt, blijkt niet dat de stad Deraluk in het verleden reeds getroffen is of in de toekomst getroffen dreigt te worden door luchtaanvallen van het Turkse leger gericht tegen strijders van de PKK.*

*Uit dit alles kan worden afgeleid dat jullie na de vlucht uit jullie dorp in 2016 reeds een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief hebben gevonden elders in Irak, in casu in de stad Deraluk. Omwille van het langdurige en duurzame verblijf van uzelf en uw familie in Deraluk kan deze regio ook als nieuwe regio van herkomst worden gezien, en dient een eventueel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 paragraaf 2 c) van de Vreemdelingenwet, ten aanzien van deze regio te worden onderzocht.*

*Het CGVS besluit op basis van bovenstaande overwegingen dat u niet kunt aantonen dat u bij terugkeer naar uw familie in Deraluk een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van de veiligheidssituatie aldaar.*

*De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. De foto's en uittreksels van sociale media over de veiligheidssituatie in de dorpen in de grensstreek met Turkije bevatten evenmin informatie die ter discussie staat.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

#### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet; van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker argumenteert als volgt.

*“De verwerende partij stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De verdediging van verwerende partij is in twee delen uit te spitsen: De Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker geen blijk heeft van een vrees voor vervolging waardoor hij niet zou gerechtigd zijn op asiel. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker een valabel alternatief vond voor zijn verblijf in de regio waardoor hij in een ‘veilige’ situatie zou zitten waardoor hij GEEN nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

*III.1.1.A: Geen recht op asiel*

*III.1.1.1. De waarachtigheid van de verklaringen*

Verwerende partij is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker vaag en inconsistent zijn doch verwijst hierbij ENKEL naar tijdslijnen! Het volledige vluchtrelaas van verzoeker wordt afgedaan als ongeloofwaardig puur omdat hij het niet kan ordenen in de tijd. Dat gedurende het verhoor reeds duidelijk is geworden dat verzoeker constant aanhaalt dat hij het niet goed kan situeren, dat hij een lange vluchtweg achter de rug heeft en zich moeilijk kan ordenen in de tijd. Dat verzoeker ervan uitging dat er zou worden geluisterd naar zijn verhaal wat betreft de door hem gestelde handelingen waarbij hij de PKK heeft geholpen wat de KDP tegen de borst stootte zonder dat men zich zou verliezen in het 'detail' van de tijdslijn. Verzoeker is zich er allerminst van bewust dat hij BEWUST verkeerde informatie zou hebben gegeven! Allerminst! Hij heeft zo goed mogelijk proberen uiteen te zetten wanneer hij wat deed. Daarom wenst verzoeker te verduidelijken: Steun aan de PKK strijders: Verzoeker heeft aangehaald dat HIJ voor de PKK werkte sinds 4 of 5 jaar geleden maar dat hij altijd geweten heeft dat zijn familie dat deed. Zo bedoelde hij dat hij sinds 4 of 5 jaar ACTIEF hielp voor de PKK. Hij bedoelde hiermee dat hij lijstjes kreeg met goederen die naar de PKK moesten gebracht worden daar waar ze vroeger de goederen uit de winkel kwamen halen. Wat zijn familie betreft zegt hij dat het KAN zijn dat ze er al 10 jaar of langer mee bezig zijn. Zo ook hielp zijn vader de PKK. Zijn vader overleed echter 7 jaar geleden. Bedreigingen van de KDP: Verzoeker blijft er bij dat hij 3 maand voor zijn vertrek naar Deraluk werd bedreigd. Hiermee doelt hij op rechtstreekse bedreigingen. In een andere passage heeft hij het over de verwittiging om te stoppen die zij hebben ontvangen. Daarmee bedoelt hij dat zijn oom, die als tolk/korporaal voor de overheid werkt, de familie zelf waarschuwde één jaar voor hun vertrek naar Deraluk. Maar persoonlijke bedreigingen ontving hij 3 maand voor zijn vertrek uit Derash naar Deraluk. Verblijf in Deraluk : Ongeacht de uiteenzetting van de verwerende partij blijft verzoeker erbij dat hij 1 jaar en een paar maand in Deraluk is gebleven.

#### III.1.1.2. Verklaringen aan de politie bij arrestatie op 19/12/2019

Verzoeker stelt inderdaad gearresteerd geworden te zijn toen hij een inklimming poogde. Hij is onthutst te lezen dat hij een dergelijke uitspraak zou hebben gedaan als dat 'zijn broer door terroristen gevangen is genomen'. Nooit of te nimmer heeft hij een dergelijke uitspraak gedaan. Hij werd gehoord en bijgestaan door een man die fungeerde als tolk. Deze werd uiteindelijk teruggestuurd naar het land van herkomst en sprak een klein beetje engels. Ik heb 6 broers en zij zijn allemaal nog in Deraluk. Op het moment van mijn arrestatie had ik schrik dat ik naar Bulgarije zou worden gestuurd en heb ik zeer weinig verklaard. Verwerende partij stelt dat hij het verhaal m.b.t. zijn broer niet zou hebben herhaald bij DVZ of CGVS en dit aantoont dat hij ongeloofwaardig is. Ongeloofwaardig omdat hij geen leugens verkondigd? Bovendien wordt nergens een PV gevoegd van deze zogenaamde verklaringen, werd hier geen bijstand verleend door een advocaat zodat deze gezegdes niet als waarheid kunnen worden aanzien! Om nog te zwijgen van het al dan niet geregistreerd zijn van een officiële tolk tijdens dit gesprek!

#### III.1.1.3. Geen vrees voor vervolging gezien het tijdstip van verzoek om internationale bescherming

Verzoeker wordt thans verweten pas op 16/01/2020 een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend hoewel hij op 19/12/2019 werd staande gehouden. Eenmaal in het centrum aangekomen moest verzoeker een sociaal assistent worden toebedeeld. Eerst werd er een onderzoek gedaan naar een 'hit' in Bulgarije. Verzoeker diende eerst deze informatie af te wachten en moest dan eerst een gesprek hebben met een advocaat inzake juridische tweedelijnsbijstand. Kan het verzoeker worden verweten dat hij zich eerst wenst te informeren en de administratieve molen zijn werk laat doen alvorens hij tot een asielaanvraag overgaat?

#### III.1.1.A.4. Niet exact kunnen situeren van het moment van vertrek

Wederom verwijst de verwerende partij naar het niet kunnen situeren van een periode in de tijd. Hierbij wordt verwezen dat verzoeker tot zijn 19 jaar naar school is gegaan en hij dit zou moeten kunnen. HOEWEL verzoeker werd gerustgesteld dat men GEEN exacte data moest kennen maar dat hij ongeveer moest kunnen situeren wordt verzoeker hierop 'gepakt'.

Verzoeker haalde aan dat hij ongeveer 1 jaar en 8 maanden geleden vertrokken was uit Deraluk. Dat zijn tijd hier in België hierin ook inbegrepen is. Dat hij aanhaalde een lange vluchtreis te hebben gehad en in moeilijke omstandigheden verbleef. Verzoeker stelde dat het ongeveer 1 jaar en 8 maanden was en dat de zon al scheen, dat het niet meer koud was. Dat dit aldus kan overeenkomen met de lente/begin van de zomer.

#### B: Geen recht op subsidiaire bescherming

Verwerende partij haalt in haar beslissing UNHCR rapporten aan waaruit moet blijken dat de actuele veiligheidssituatie in Irak verbeterd is. Zo stelt zij wel dat een verzoek om internationale bescherming op eigen merites moet beoordeeld worden en dat de schaal van willekeurig geweld moet beoordeeld worden op basis van de gebruikte methodes, de aanwezigheid van actoren, de frequentie van de incidenten, geografische spreiding van het geweld, aantal burgerslachtoffers en de mate waarin de burgers het conflict ontvluchten, dit conform de EASO Guidance Nota.

Dat deze parameters treffende zijn voor het verhaal dat door verzoeker werd gebracht en duidelijk aantonen dat zowel de situatie in Denach als in Deraluk niet rooskleurig zijn. Het zien van Deraluk als een secundair vestigingsalternatief is compleet fout. In zijn verhoor haalde verzoeker al aan dat Deraluk 10 à 15 min met de auto gelegen is van Denach. Kan dit dan als veilig worden beschouwd? Dat het in dit geval niet gaat om schietincidenten maar wel degelijk om bombardementen! Aldus: Aanwezigheid van actoren : zowel in Denach als in Deraluk zijn de partij en PKK aanwezig Gebruikte methodes: bedreigingen en bombardementen uit Turkije Frequentie: frequente bombardementen Burgerslachtoffers/ontvluchting van het geweld: zowel in 2019 als in 2020 veelvuldig bombardementen en evacuatie van burgers. Teneinde zijn beweringen kracht bij te zetten m.b.t. de situatie in beide steden heeft verzoeker zelfs ZELF filmpje gemaakt waar een bombardement is te zien. Recentelijk zijn 80 personen omgekomen door de bombardementen in Turkije en wordt door de regering van Koerdistan gesteld dat men niets kan doen aan het regime van Turkije. Dat elk burgerslachtoffer een slachtoffer te veel is en dat verzoeker ook een dergelijk burgerslachtoffer kan zijn. Dat de kwantiteit van het aantal slachtoffers hierin niet mag doorwegen maar dat elk slachtoffer voldoende aantoont dat de situatie niet veilig is zodat Deraluk ook geen alternatieve woonplaats is van verzoeker.

#### 111.1.2.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandelinggedragen wordt door motieven die in echte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit die beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) (met verwijzing naar J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002. randnummer 19). De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

#### 111.1.3.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van die aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten. Zo stelt VEREECKE: "Het feit dat een omstandigheid tijdens het verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor; zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglaten mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker." (Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49). Ondergeschikt zet verzoekende partij hierna uiteen waarom zij wel degelijk de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten toegekend krijgen.

#### III.1.4.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

#### III.1.5.

Artikel 48/4 § 2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Ernstige schade bestaat uit: Doodstraf of executie; Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in meerdere arresten bevestigd dat, indien men verzoekende partij wil terugsturen naar het land van herkomst, niet alleen rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij, maar ook moet worden gekeken naar de algemene situatie in het land om na te gaan of de persoon in kwestie dreigt blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisatie voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen. Verwerende partij stelt dat het aantal burgerdoden gedaald is maar dat er wel nog gerichte aanslagen zijn. Verzoeker zou dus één van de willekeurige slachtoffers kunnen zijn. Verwerende partij kan niet onverschillig zijn en heeft de verplichting om de actuele veiligheidssituatie correct na te gaan tot op heden.

#### 111.1.5.

Verzoeker meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoeker geweigerd heeft.

*Een degelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

Verzoeker vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling; subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.

## 2.2. Stukken

### 2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus dd. 13.02.2020, kennisgeving aan verzoeker dd. 13.02.2020;
2. Aanstelling van de raadsman van de verzoekende partij als pro deo advocaat door het Bureau Juridische Bijstand dd. 24.02.2020.

## 2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

### 2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46§3 van de Asielprocedure Richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire

bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punt 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven "indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

#### 2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

#### 2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt samengevat worden. Verzoeker groeide op in het dorp Denach in de provincie Dohuk, dicht bij de grens met Turkije en werkte in de winkel van de familie. Zijn dorp ligt in een regio die gecontroleerd wordt door de PKK en zijn familie steunde reeds sinds lang de PKK via hun winkel waar PKK strijders zich vaak kwamen bevoorraden. Ongeveer 5 jaar geleden werd zijn familie gewaarschuwd door de Koerdische Democratische Partij (KDP) dat de veiligheidsdiensten wilden dat zij stopten met het steunen van de PKK. Omdat zijn dorp werd getroffen door aanhoudende bombardementen door het Turkse leger verhuisden alle inwoners, inclusief verzoeker en zijn familie, naar het dorp Deraluk, waar zij een pittazaak begonnen en van waaruit zij bleven PKK strijders bevoorraden. Ongeveer zeven maanden voor verzoekers vertrek, werd één van zijn koeriers opgepakt door de veiligheidsdiensten en zou hij de naam van verzoeker genoemd hebben. Drie maanden later kreeg verzoeker een eerste dreigtelefoon van een medewerker van de KDP en daarna kreeg hij nog twee dreigtelefoons tot een maand voor zijn vertrek. Verzoeker vertrok ongeveer 1 jaar en 8 maanden uit Irak en ging via Turkije naar Bulgarije waar hij enige tijd verbleef vooraleer verder te reizen. Na zijn vertrek verklaarde verzoeker te hebben vernomen dat er een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd tegen hem door de autoriteiten van de KDP.

2.4.3. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd, met name zijn Iraakse identiteitskaart, een kopie van zijn nationaliteitsbewijs, en foto's en uittreksels van sociale media over de algemene veiligheidssituatie in zijn dorp en omliggende dorpen.

De bestreden beslissing stel hierover het volgende: *“De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. De foto's en uittreksels van sociale media over de veiligheidssituatie in de dorpen in de grensstreek met Turkije bevatten evenmin informatie die ter discussie staat”*. De Raad stelt vast dat deze bevindingen terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier en niet betwist worden door verzoeker en neemt deze motieven over.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde stukken, die volgens zijn verklaringen gaan over de luchtaanvallen en burgerslachtoffers in zijn dorp Denach en andere grensdorpen, stelt de bestreden beslissing dat hieruit en *“uit de vermelde rapporten waarover het CGVS beschikt blijkt niet dat de stad Deraluk in het verleden reeds getroffen is of in de toekomst getroffen dreigt te worden door luchtaanvallen van het Turkse leger gericht tegen strijders van de PKK.”* De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde videofragmenten niet kunnen geraadpleegd worden nu in het administratief dossier enkel een print bevat van de email van de sociaal assistente aan het CGVS waaraan de video films waren toegevoegd in bijlage. Evenwel blijkt uit het verzoekschrift en uit het gehoorverslag dat deze videos betrekking hebben op bombardementen op het dorp waarvan verzoeker oorspronkelijk afkomstig is, met name Denach en andere grensdorpen (gehoorverslag CGVS p. 4, 10-11 en 13). Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat het CGVS niet betwist dat Denach gebombardeerd werd door het Turkse leger, zodat deze opnames betrekking hebben op een motief van de bestreden beslissing dat niet ter discussie staat en dat verzoeker sinds 2016 tot aan zijn vertrek in Deraluk verbleef, wat niet betwist wordt door verzoeker, zodat vaststaat dat de door verzoeker neergelegde video's geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Deraluk. Verzoeker stelt in het verzoekschrift ook zelf een filmpje gemaakt te hebben waar een bombardement te zien is maar preciseerd niet waar het bombardement zou hebben plaatsgevonden en toont derhalve niet aan dat het filmpje waarvan sprake betrekking heeft op het dorp Deraluk waar hij het laatst verbleef.

Ook uit de foto's die door verzoeker werden neergelegd blijkt niet waar ze zijn genomen noch wie er op is afgebeeld zodat de bewijswaarde van deze documenten uiterst gering is.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee de bevindingen van de commissaris-generaal over de neergelegde documenten niet weerlegt en dat de voorgelegde documenten op zich geen gegronde vrees voor vervolging aantonen. Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze documenten in deze stand van het onderzoek niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de kern van zijn vluchtrelaas, in het licht van de informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.4. Na lezing van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de gehoorverslagen, stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat aan verzoekers verklaringen dat hij vervolging vreest door de KDP omdat hij steun zou verleend hebben aan de PKK, geen geloof kan worden gehecht omwille van de volgende redenen.

Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoeker administratief werd aangehouden op 19 december 2019 en pas op 16 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit het administratief dossier blijkt dat door de Dienst Vreemdelingenzaken een terugname verzoek werd gericht aan Bulgarije op basis van artikel 18, lid 1, b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna 'de Dublinverordening') op 24 december 2019, waarop de Bulgaarse autoriteiten negatief antwoordden op 30 december 2019 (administratief dossier, 'documenten buiten de asielprocedure'). Waar verzoeker het feit dat hij iets minder dan een maand wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen verklaart door het feit dat een sociaal assistent moest worden ingediend, dat hij de informatie m.b.t. het onderzoek naar de 'hit' in Bulgarije diende af te wachten en dan eerst een gesprek moest hebben met een advocaat inzake juridische tweedelijnsbijstand kan dit de Raad niet overtuigen, nu verzoeker op elk ogenblik een verzoek om internationale bescherming kan indienen en daarvoor geenszins het resultaat van het terugnameverzoek diende af te wachten, noch een gesprek met een advocaat.

Ten tweede stelt de Raad vast dat het relaas van verzoeker tegenstrijdigheden bevat met betrekking tot het moment waarop zijn familie voor het eerst waarschuwingen zou gekregen hebben om te stoppen met hun steun aan de PKK en het moment waarop verzoeker opnieuw problemen kreeg met de Koerdische autoriteiten nadat de familie verhuisd was naar de stad Deraluk. Volgens zijn verklaring in de vragenlijst CGVS (zie administratief dossier stuk 13, "Vragenlijst CGVS", p. 3, vraag 5) legde de Koerdische overheid verzoeker vier jaar geleden een verbod op om nog goederen aan de PKK strijders te verkopen en verhuisden hij en zijn familie ongeveer drie maanden later naar Deraluk. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker evenwel dat zijn familie vijf jaar geleden gewaarschuwd werd door de Koerdische autoriteiten om de PKK niet langer te steunen (gehoorverslag CGVS, p. 15) via zijn oom die volgens zijn verklaringen een korporaal bij de Peshmerga is (*idem*) en bevestigt enkele vragen later dat er één jaar zit tussen de eerste waarschuwing dat zij er moesten mee stoppen en de verhuis naar Deraluk. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdige verklaringen niet als een detail kunnen worden beschouwd, dat het verschil tussen de vermelde periodes aanzienlijk is en dat zij de kern van zijn asielprelaas betreffen aangezien zij betrekking hebben op de vervolging die verzoeker vreest omwille van zijn steun aan de PKK door de Koerdische overheid. Verzoekers verklaring dat hij heeft aangegeven dat hij de data niet goed kan situeren en dat hij een lange vluchtweg achter de rug heeft is niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen terzake te herstellen en het oordeel van de Raad om te buigen, nu hij zich beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de motieven van de bestreden beslissing op dit punt niet weerlegt. Ook waar verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij doelde op rechtstreekse bedreigingen die hem 3 maanden voor zijn vertrek naar Deraluk zouden bereikt hebben, daar waar zijn familie de verwittiging om te stoppen zou hebben ontvangen via zijn oom één jaar voor hun vertrek naar Deraluk, blijkt dit niet uit de vragenlijst CGVS of het gehoorverslag CGVS nu hij enkel naar rechtstreekse bedreigingen verwijst in de periode na de verhuis naar Deraluk.

Ook wat betreft verzoekers verklaringen met betrekking tot het moment waarop verzoeker opnieuw problemen kreeg met de autoriteiten na de verhuis naar Deraluk stelt de Raad vast dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt. Waar verzoeker in de vragenlijst CGVS stelt dat hij door de Koerdische overheid onder druk werd gezet en uiteindelijk bedreigd en dat dit *"gebeurde enkele dagen na ons verhuis naar Deraluk dat ze te weten kwamen dat ik dat deed. Ik weet niet meer wanneer ik bedreigd werd maar ik kreeg drie dreig telefoons van de inlichtingendiensten"* (administratief dossier stuk 13, *"Vragenlijst CGVS"*, p. 3, vraag 5), geeft hij tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS verschillende tijdstippen aan waarop hij voor het eerst zou zijn bedreigd door de Koerdische autoriteiten toen hij in Deraluk was, met name: na ongeveer 2 jaar, na ongeveer 1 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 18) en een jaar en 8 maanden voor zijn vertrek uit het land (gehoorverslag CGVS, p. 19) terwijl hij verklaart in 2016 naar Deraluk te zijn verhuisd en ongeveer 2 of 2, 5 jaar in Deraluk te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 8) voor hij er voor het eerst werd bedreigd door de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 19).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden, die steun vinden in het administratief dossier; stelt dat *"Ten derde legde u bijzonder vage alsook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u opnieuw problemen kreeg met de Koerdische autoriteiten na jullie verhuis naar de stad Deraluk. U verklaarde dat u vier jaar geleden, volgens uw verklaringen ongeveer in de zomer van 2016, van Denach naar Deraluk verhuisde (CGVS, p. 4, 8). U zou ongeveer twee à twee-en-een-half jaar in Deraluk hebben gewoond voor u uit het land vertrok (CGVS, p. 8). Ongeveer zeven of zes maanden voor uw vertrek werd een koerier opgepakt door de veiligheidsdiensten, waarbij hij uw naam zou hebben genoemd (CGVS, p. 20). Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit het land zou u een eerste van in totaal drie dreig telefoons hebben ontvangen (CGVS, p. 18-20). Uit deze verklaringen blijkt dus dat u een geruime periode – gaande van meer dan anderhalf tot meer dan twee jaar – in Deraluk zou hebben gewoond vooraleer u opnieuw problemen zou hebben gekregen met de Koerdische autoriteiten. Wanneer u echter uitdrukkelijk werd gevraagd hoe lang u in Deraluk woonde vooraleer de problemen daar begonnen, antwoordde u: "Ik weet het niet meer goed. Ik zat daar ongeveer één jaar misschien." (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat u na ongeveer één jaar problemen kreeg in Deraluk komt uiteraard niet overeen met het tijds kader dat u van uw verblijf in Deraluk had geschetst: noch indien wordt gekeken naar het moment dat uw koerier zou zijn bestraft, noch met het moment dat u de eerste dreig telefoon zou hebben ontvangen. Daarenboven vertelde u ten aanzien van de DVZ nog een ander verhaal over het begin van uw problemen in Deraluk. U zei in dit verband: "De PKK strijders kenden mij zeer goed en zij kwamen zelfs tot naar Deraluk om brood en dergelijke te kopen bij mij. Opnieuw werd ik door de Koerdische overheid onder druk gezet en uiteindelijk bedreigd met zware gevolgen. Dit gebeurde enkele dagen na onze verhuis naar Deraluk dat ze te weten kwamen dat ik dat deed." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze uitspraak ten aanzien van de DVZ, dat u reeds enkele dagen na uw verhuis naar Deraluk in problemen kwam omdat de Koerdische autoriteiten wisten wat u deed, valt op geen enkele wijze te verenigen met uw verklaringen voor het CGVS. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder".*

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift wordt gesteld dat *"ongeacht de uiteenzetting van de verwerende partij blijft verzoeker erbij dat hij 1 jaar en een paar maand in Deraluk ik gebleven"* maar dat verzoeker daarmee bovenstaande vaststellingen niet wezenlijk betwist en allerm minst weerlegt. Bovendien stelt de Raad ook vast dat verzoekers verklaringen over bedreigingen die hij zou ontvangen hebben van de Koerdische overheid vaag blijven en niet ondersteund door enig begin van bewijs. Zo wordt verzoekers verklaring over het arrestatiebevel dat tegen hem zou zijn uitgevaardigd niet verder gestaafd alsook verzoekers verklaring dat hij door de overheid was beschuldigd van samenwerking met de PKK die ze als een terroristische organisatie beschouwen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen hij nog 3 tot 4 maand na het eerste dreig telefoontje in Deraluk bleef voor hij vertrok uit Deraluk en als reden waarom hij niet eerder vertrok verklaart dat hij niet genoeg geld had om naar Europa te vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 21), wat de ernst van de voorgehouden bedreigingen verder ondermijnt. Uit zijn verklaringen over de aard van zijn samenwerking met de PKK blijft in elk geval niet dat hij een prominente rol speelde, nu hij louter verwijst naar het leveren van basisproducten die de PKK in hun winkel in Denash zouden komen kopen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13) of 's nachts kwamen ophalen in Deraluk (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij de samenwerking met de PKK niet zomaar kon stopzetten omdat het een machtige partij is (gehoorverslag CGVS, p. 10) maar anderzijds dat vooral hij hen steunde dat deed *"in de praktijk en ook qua mening"* (gehoorverslag CGVS, p. 11) maar verder op geen enkele wijze verder ingaat op zijn steun voor de standpunten van de PKK, wat verzoekers beweerde vrees om omwille van zijn steun voor de PKK door de Koerdische overheid vervolgd te worden, verder ondermijnt.

Het loutere betoog dat verzoeker werd gerustgesteld dat men geen exacte data moest kennen maar ongeveer de gebeurtenissen moest kunnen situeren, dat hij al een lange vluchtweg achter de rug had en in moeilijke omstandigheden verbleef, volstaan niet ter rechtvaardiging van verzoekers tegenstrijdige verklaringen zoals hierboven vastgesteld. Verzoeker heeft volgens zijn verklaringen school gelopen tot zijn 19 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 5) en was werkzaam in de winkel van zijn familie en de pittazaak die hij samen met zijn broers opende in Deraluk (gehoorverslag CGVS, p. 9) en bovenstaande vaststellingen hebben betrekking op de kern van zijn asielrelaas zodat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat hij hierover coherente, eenduidige en aannemelijke verklaringen kan afleggen, wat niet het geval is.

De documenten die werden voorgelegd en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, werden niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bovenstaande vaststellingen volstaan bijgevolg voor de Raad om verzoekers' vluchtrelaas, in acht genomen het geheel aan documenten, de verklaringen van verzoeker en de landeninformatie, niet geloofwaardig te achten.

Waar verzoeker stelt *"onthutst te zijn te lezen dat hij zou hebben gezegd bij zijn aanhouding in België dat zijn broer door terroristen is gevangen genomen"* en betwist dat het feit dat hij dit niet herhaald zou hebben tijdens het persoonlijk onderhoud zijn geloofwaardigheid aantast, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat dergelijke verklaring werd genoteerd in het *"Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling (geldig Dublinakkoord)"* (vraag 3). Waar de Raad vaststelt dat verzoeker hier ook in de vragenlijst CGVS niet naar verwijst en er mogelijk sprake is van een materiële vergissing, wijst hij er op dat dit niet van aard is om het oordeel van de Raad inzake de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen om te buigen en beschouwt dit als een overtollig motief.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

## 2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

### 2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

### 2.5.2. Beoordeling

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Irak.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU (*ibid.*, punt 35), zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, is in punt 2.4. van dit arrest vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Voor zover verzoeker zich baseert op dezelfde elementen om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Irak in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, volstaat de Raad met te verwijzen naar de hierboven gemaakte vaststellingen dat verzoekers vluchtrelaas niet

geloofwaardig maakt en niet aannemelijk maakt omwille van deze feiten geïnviseerd te zullen worden in geval van terugkeer.

2.5.3. Met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad er aan dat deze bepaling de omzetting is in de Belgische rechtsorde van artikel 15 c van de Kwalificatie-richtlijn. In het arrest *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* heeft het HvJ vooreerst benadrukt artikel 15 c van de Kwalificatie-richtlijn een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, punt 28). Het HvJ heeft in zijn interpretatie van deze bepaling een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar er “zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, punt 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, punt 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, punt 28).

Het Hof van Justitie heeft verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatie-richtlijn, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

In casu dient, wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld, hetgeen verzoeker niet betwist.

Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in deze regio van herkomst betreft, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich baseert op de beschikbare landeninformatie waaronder het EASO “COI Report Iraq: Security situation” van maart 2019 en de “COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 20 november 2019.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat de situatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulaymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en een efficiënt optreden van de veiligheidsdiensten. De commissaris-generaal licht ook toe dat de regio sedert het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum van 25 september 2017 met een zware politieke crisis en een diepe economische crisis kampt. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de Koerdische overheid en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers worden geïnviseerd. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren werd geregistreerd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op Noord-Irak, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Bagdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, die onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn opnieuw rechtsreekse vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste om politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

Verzoeker argumenteert dat de door het CGVS gebruikte parameters om te besluiten dat de situatie in verzoekers regio van herkomst niet beantwoordt aan een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet relevant zijn voor de situatie van verzoeker. Voor zover verzoeker daarmee de conclusie in de bestreden beslissing met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betwist, stelt de Raad vast dat verzoeker geen objectieve landeninformatie bijbrengt die deze conclusie weerlegt of aantoont dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich beroept niet langer accuraat is. Verzoekers stelling dat *“recentelijk 80 personen omgekomen [zijn] door de bombardementen in Turkije”*, dat *“door de regering van Koerdistan [wordt] gesteld dat men niets kan doen aan het regime van Turkije”* en dat *“elk burgerslachtoffer een slachtoffer te veel is en dat verzoeker ook een dergelijk burgerslachtoffer kan zijn”* (verzoekschrift, p. 5) zijn loutere beweringen die niet worden gestaafd door objectieve bronnen en die de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen. Ook waar verzoeker in het verzoekschrift stelt zelf een filmpje te hebben gemaakt waar *“een bombardement in te zien is”*, kan dit niet volstaan om aan te tonen dat er voor burgers in Noord-Irak een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, nu verzoeker niet specificeert waar dit bombardement heeft plaatsgevonden. Verzoeker toont ook niet aan dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier de verkeerde conclusie zou hebben getrokken hieromtrent.

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad dat er actueel voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat er dus voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen persoonlijke elementen aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in zijn hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in geval van terugkeer naar de provincie Dohuk. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart dat er in de grensregio met Turkije, vanwaar hij afkomstig is, bombardementen worden uitgevoerd door Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 7) maar dat hij en zijn familie in de zomer van 2016 naar het stadje Deraluk verhuisden en daar verschillende jaren is gebleven voor hij Irak verliet (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 8). Verder verklaart verzoeker dat hij en zijn broers er een pitazaak begonnen en dat zijn moeder en broers nog steeds in Deraluk verblijven en dat er in de regio van Deraluk geen strijders van de PKK actief zijn omwille van de checkpoints die door de KDP zijn opgezet (gehoorverslag CGVS, p. 5, 9 en 20-21). De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat uit de landeninformatie in het administratief dossier niet blijkt dat de stad Deraluk in het verleden is getroffen door luchtaanvallen van het Turkse leger tegen de PKK en dat verzoeker en zijn familie al lange tijd op een duurzame manier in Deraluk verblijven.

Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Deraluk een reëel persoonlijk en verhoogd risico op het lijden van ernstige schade zou lopen omwille van de veiligheidssituatie aldaar. Waar verzoeker stelt dat het compleet fout is Deraluk als een secundair vestigingsalternatief te zien, hij in zijn verhoor al aanhaalde dat Deraluk 10 à 15 minuten met de auto is gelegen van Denach, de retorische vraag stelt of dit als veilig kan beschouwd worden en opwerpt dat het in dit geval niet gaat om schietincidenten maar wel degelijk om bombardementen, is dit niet van aard om het oordeel van de Raad om te buigen, nu verzoeker geen documenten bijbrengt waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich baseert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Deraluk achterhaald of niet langer accuraat zou zijn.

Verzoeker beperkt zich immers tot algemene beweringen over de aanwezigheid van actoren, frequente bombardementen en bedreigingen uit Turkije en evacuatie van burgers in 2019 en 2020, het feit dat hij een filmpje heeft gemaakt waarin een bombardement te zien is en het feit dat elk slachtoffer voldoende aantoonde dat de situatie niet veilig is zodat Deraluk ook geen alternatieve woonplaats is van verzoeker. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker hiermee geen concrete op zijn persoonlijke omstandigheden betrokken elementen aanbrengt die bovenstaande conclusie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen ombuigen. Ook waar verzoeker stelt zelf een filmpje te hebben gemaakt waar een bombardement in te zien is, herhaalt de Raad dat dit niet kan volstaan om aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het filmpje betrekking heeft op het dorp Denach - waarvan de bestreden beslissing niet betwist wordt dat dit dorp gebombardeerd werd door Turkse gevechtsvliegtuigen in de strijd tegen de PKK - en niet op Deraluk waar hij volgens zijn verklaringen sinds 2016 verbleef.

Voor zover verzoeker tenslotte aanvoert dat verwerende partij niet onverschillig kan zijn en de verplichting heeft om de actuele veiligheidssituatie correct na te gaan tot op heden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat de verwerende partij zich niet van zijn onderzoeksplicht heeft gekweten nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Irak, de KAR en de provincie Dohuk en verzoeker, zoals hoger vastgesteld, ook geen informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat deze informatie niet langer accuraat is.

2.5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de verwerende partij op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET